

"Unohtin kunniani, maani ja sodan, vain nähdäkseni sinut uudelleen", sanoo prinssi Erick henkivartijalleen Sidille tiukassa syleilyssä. Sid nuolee Erickin haavoja ja vähän muutakin: "Teidän majesteettinne, kohta en voi enää lopettaa". "Halusin aina, että tämä tapahtuu", tunnustaa prinssi, "mutta pidättelin itseäni... sinun ei tarvitse lopettaa." Eikä Sid lopetakaan, sillä seuraavassa ruudussa näemme tiukkaan aukkoon työntyvät sormet, sitten Sidin Erickiä vasten painuvan vartalon. Seitsemän sivua pitkän seksikohtauksen päättää kuva hellästä syleilystä. "Älä koskaan jätä minua!" "En tietenkään, teidän majesteettinne."

Yooko Miharan lyhyen sarjakuvan *Owaranai Kuni* (Loputon valtakunta) juoni on ohuttakin ohuempi: prinssi ja tämän henkivartija rakastavat toisiaan, mutta eivät voi tunnustaa rakkauttaan, ennen kuin naapurimaan kuningas sieppaa prinssin. Alkupuoli tarinaa herkuttelee prinssin kärsimyksen sekaisella nautinnolla julman kuninkaan käsissä, ja henkivartijan pelastettua prinssin loppupuolen tarinasta viekin sitten pitkitetty seksikohtaus. Mutta ah, tarina on silti niin ihana! Eikä ihme, sillä sehän on yaoita.

Rakkaalla lapsella on monta nimeä

Yaoi tarkoittaa naisille suunnattuja homoromanttisia ja -eroottisia sarjakuvia. Genren kirjo vaihtelee kesyistä ja herttaisista romansseista rankkaan pornoon. Yaoitarinoita julkaistaan sekä nuorille tytöille että aikuisille naisille suunnatuissa manglehdissä, joten yaoita voi luonnehtia sekä josei- että shoujomangan alagenreksi. Alkuaan termiä "yaoi" käytettiin 1980-luvulla doojinshipiirtäjien tekemistä aniparo-mangosta, tarkemmin sanoen suosituihin mangoihin perustuvista homopornodoojinsheista.

Ilmaisu "yaoi" tulee sanoista *yamanashi*,

ochinashi, *iminashi*; "ei huippukohtaa, ei vitsiä, ei merkitystä", joilla vitsaillaan kyseisten tuotosten kehnolle juonenkuljetukselle. Samaten vitsailien lyhenteen on tulkittu myös tulevan sanoista *yamete*, *oshiri ga itai*! Eli "lopeteta, takapuoleen sattuu!". Viittauksena siihen, mikä on lajityypin pornoisemmassa päässä se välttämättömin akti.

Vasta 1990-luvun alussa sanaa yaoi alettiin käyttää kaikista naisten naisille tekemistä homoeroottisista ja -romanttisista tarinoista. Yhtenä syynä alkuaan vähättelevän termin

Erickin ja Sidin kielletty, epäsuosittu rakkaus saa täyttymyksensä.

käyttönotolle oli se, ettei homoeroottisille tarinoille ollut muuta nimeä tilanteessa, jossa genre oli kuitenkin voimakkaasti kaupallistumassa. Muut käytössä olleet termit eivät kuvanneet genreä kunnolla: käytössä oli esimerkiksi sievistelevä termi *tanbi* - esteettinen - jolla alkuaan kuvattiin kaunokirjallisia tarinoita. 1970-luvulla yaoin esiasteesta, kaunispoikamangasta, käytetty nimitys *bishounen manga* ei enää 1990-luvulla ollut sopiva genrenimitys, kun genressä käytetyt poikahahmot aikuistuiivat. Samaten aiemmin yleinen termi *shounen ai* alkoi saada suuren väestön korvissa ikävän pedofiilisiä piirteitä. Shotami-elle yhtymät välttääkseen kustantajat alkoivatkin käyttää englannin kielestä lainattua termiä *boizu rabu* eli *boys' love*, tuttavallisemmin vain BL.

Homoeroottiset tarinat luokitellaan nykyään kirjakaupoissa juuri BL-termin alle. Koko genren nimitykseksi sopii kuitenkin parhaiten nimenomaan yaoi, sillä BL viittaa vain tarinoiden sisältöön, kun taas termi yaoi tuo näkyviin genren historian ja sen juuret naisten itse tekemissä omakustannesarjakuvissa.

Miesrooleja ja valepukuisia naisia

Yaoille on tyypillistä se, että päähenkilöitä tai heidän suhdettaan ei suoraan määritellä homoseksuaaliseksi - homoseksuaalisuus on itse asiassa käsite, jolla on yaoin maailmassa yleensä vain hyvin vähän merkitystä. Sitä tärkeämmäksi nousee yksittäisten hahmojen toisiaan kohtaan tuntema romanttinen ja seksuaalinen intohimo. Yaoin maailmassa miehet eivät niinkään ole kiinnostuneita toisista miehistä kuin yhdestä tietyistä miehestä, rakkautensa ja himonsa erityisestä kohteesta. Yaoissa kaikki tapahtuu draaman ehdoilla; se on heteronaisten heteronaisille tekemää viihdettä, eikä sen tarkoitus ei ole missään nimessä valistaa lukijaa seksuaalisista vähemmistöistä

Gravitationissa on aika selvää, kuka on seme ja kuka uke. Mutta kuinkahan suuri osa länsimaaisista faneista edes tajuaa sarjan olevan parodiaa?

eikä kannustaa pohtimaan yhteiskunnallista tilannetta. (Toki Japanissa tehdään tällaistakin mangaa - esimerkiksi **Yamaji Ebine** käsittelee sarjoissaan lesboutta ja ulostulon ongelmia realistisesti.)

Yaoissa on tiettyjä vakiintuneita rakenteita, jotka ovat läsnä suurimmassa osassa tarinoita. Yksi tärkeimpiä ja tunnistettavimpia on hahmojen välinen hierarkkinen suhde, jossa toisella on aktiivisen ja maskuliinisen semen (*semete*, "hyökätä") ja toisella passiivisen ja feminiinisen uken (*ukeru*, "vastaanottaa") rooli. Seme esitetään vanhempana, suurempana ja kokeneempänä, jota nuorempi ja pienempi uke katsoo ylöspäin. Yleensä roolit pysyvät samanaikaisina läpi koko tarinan. Joidenkin tutkijoiden mukaan seme-uke-asetelma on yksinkertaisin tapa saavuttaa heteroseksuaalisen romanssin tarinarakenne heteronaislukijoita varten.

Valtavirtaisimmassa yaoissa konventioita ei rikota, mutta toisaalta konventioiden vakiintuneisuudella myös leikitellään. Esimerkiksi **Maki Murakamin** *Gravitation*-mangassa animesovitukseen seme-uke-suhdetta on liioiteltu äärimmäisyyksiin asti: Eiri Yuki on täydellisen cool seme, joka harvoin näyttää tunteitaan, kun taas Shuichi Sendoo on lapsellinen ja Yukin huomiosta riippuvainen. Gravitationin parodisessa huumorissa seme-uke-suhteella revittely on hyvin tärkeässä osassa.

Kaupallisessa BL-mangassa seksin kuvaaminen on varsin kaavamaisista. Seksi-kohtauksissa anaalinen seksiakti on liki välttämättömyys. Sukuelimiä tai häpykarvaa ei yleensä näytetä, mutta ruumiineritteitä, varsinkin hiekeä ja kyyneleitä ja joskus spermaa, näytetään. Lihaksikkua kuvataan ääri viivoilla, harvemmin yksityiskohtaisemmin. Hardcoremmissa sarjoissa kuvataan myös peniksiä ja lähikuvia yhdyntästä. Kiinnostavaa kyllä, soft-core-tarinoissa esitetään usein ultralähikuvia anaalipenetraatiosta, vaikka penistä ei muuten kuvatakaan. Yksi selitys tälle on, että piirretty ultralähikuva on luonteeltaan abstrakti viivojen rykelmä, jonka lukija ymmärtää tarinan kautta anaalipenetraatioksi, mutta ilman tarinaa kuva ei olisi ymmärrettävissä.

Yaoin mieshahmot ovat peniksellä ja kevyellä lihaksikkoudella miehistetyistä ruumiistaan huolimatta kaunisteltuja ja androggynejä. Hahmoilla ei yleensä ole lainkaan ruumiinkarvoitusta - parrasta tai viiksistä puhumattakaan. Tarinan juonet voivat luonnehtia hahmoja aikuisiksi miehiksi - salarymaneiksi, yakuzapomoiksi, muinaisiksi kuninkaiksi - mutta hahmojen ruumiit jäävät aina vaille silmään pistävimpiä miehisyyden merkkejä.

Kontrasti on suuri verrattuna miehille suunnattuun pornomangaan, jossa erityisesti

Keiko Takemiyan *Kaze to ki no uta* on yaoin klassikoita.

Fujoshit

Fujoshi on perijapanilainen sanaleikki - kun sanan "yläluokainen tyttö" ensimmäinen kanji vaihdetaan, se äännetään edelleen samalla tavalla, mutta sen merkitys muuttuu "turmeltuneeksi tytöksi". Fujoshi on itseironinen termi, jota Japanin yaoifanit käyttävät itsestään. Esimerkiksi *Genshikenin* Ohno-san on varsin stereotyyppinen fujoshi.

Fujosheja on kuitenkin monenlaisia. Monet fujoshit lukevat pelkkää BL-mangaa, eivätkä yaoi ja muut fanityöt kiinnosta heitä. Toiset taas eivät lue lainkaan "oikeaa" BL:ää - heitä kiinnostavat vain "tavallisten", ei-homojen sarjojen mieshenkilöt ja näiden välisten vihailujen spekulointi. He ovat kiinnostuneet parituksista ja sen pohtimisesta, kuka on seme ja kuka uke. Nämä fujoshit eivät ole kiinnostuneita ammatillisesta BL-viihteestä, koska siinä ei ole heille tarpeeksi fantasiaa ja jännitystä - tarpeeksi harrastetta.

Monet länsimaiset itseään "yaoifaneiksi" itseään sanovat ovatkin itse asiassa pelkkiä parittajafujosheja.

miehen lihaksikkua korostetaan, ja joissa esiintyy myös karvaisia ja rumiksi piirrettyjä miehiä kuin kontrastiksi järjestään kauniille naisille. Suurimmassa osassa yaoisarjoja mieshahmot eivät olekaan Miehiä siinä mielessä, että he toteuttaisivat japanilaista mieheyden ihannetta täydesti. Bishounen ei ole koskaan äijä; tiukinkin seme on paitsi kaunis myös tunteellinen tavalla, joka ei japanilaiselle miehelle annettujen roolitusten mukaan ole mahdollista.

Yaoin juurilla

Kiinnostavaa kyllä, yaoin historiaa tutkinut **Akiko Mizoguchi** nostaa genren ensimmäiseksi teokseksi **Mori Marin** (1903-1987) vuonna 1961 ilmestyneen kaunokirjallisen romaanin *Koibitochi no mori* (Rakastavien metsä). Tämä romaani - ei siis manga - kertoo nuoren ja kauniin japanilaismiehen ja aristokraattisen ranskalais-japanilaisen miehen luonnollisestikin traagisen rakkaustarinan. Mizoguchin mukaan romaanissa on elementtejä, joista sittemmin tuli yaoi-genreä luonnehtivia. Romaanissa on ylellinen ja eksoottiseksi koettu eurooppalainen ilmapiiri, sen mieshahmot ovat kauniita ja naisten ihailemia, mutta valitsevat silti miehen rakkauden kohteekseen - ja täydellisen, mutta kuitenkin mahdottoman rakkauden tarina päättyy traagisesti. Romaanista ja sen jatko-osista tuli valttavan suosittuja, mikä pohjusti samanlaista ilmiötä myös mangavihteen puolelle.

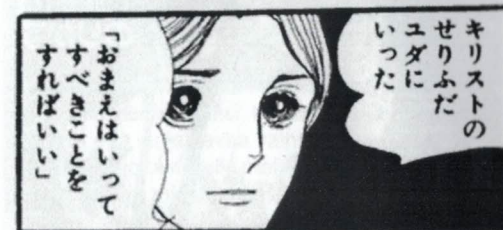
Yaoi-genren historian voi jakaa kolmeen

osaan. Ensimmäistä vaihetta, vuosia 1961-1978, leimasi yksittäisten, vahvojen tekijöiden työ. Heistä tunnetuimmat ovat **Moto Hagio** ja **Keiko Takemiya**. Hagio sijoitti 14-vuotiaasta vampyyristä ja hänen poikakumppanistaan kertovan tarinansa *Poo no Ichizoku* (Poen heimo) Englannin yläluokan pariin, ja Takemiyan tarina *Kaze to ki no uta* (Tuulen ja puiden laulu) kertoo poikarakastavaisista ranskalaisissa sisäoppilaitoksessa. 70-luvulla rakkaustarinat androggyynisistä kauniista pojista eurooppalaisissa kulisseeissa olivat hyvin suosittu tarinatyyppe. 70-luvun tarinoissa seksiä käsiteltiin varsin kesyesti ja symbolien kautta, mutta erotiikka oli kesyydestään huolimatta hyvin tärkeä osa tarinoita. Tarinoita leimasivat kiihkeät eroottiset hetket ja kohtaamiset.

Genren kehityksen toisena vaiheena ovat vuodet 1978-1991, jota luonnehtii doojinshin valta-asema ja *June*-lehti, joka perustettiin vuonna 1978. (Junea ei kannata sekoittaa Digital Manga Press -kustantamon nykyiseen BL-julkaisulinjaan, Junéen.) Ennen 90-luvun alkupuolta liki kaikki yaoi-piirtäjät debytoivat Junen ja sen järjestämän kilpailun kautta. Sekä yaoigenren laajuutta että Junen tärkeyttä sille kuvaa se, että sitä myytiin 1990-luvun puolivälissä viisi kertaa enemmän kuin suurinta japanilaista homomiesten lehteä, *G-Mania*.

1980-luvun lopulla doojinshin merkitys kasvoi valtavasti. Japanin (ja maailman) suurimman sarjakuvatapahtuman, Comiketin, osallistujamäärä kymmenkertastui 80-luvun aikana. Comiket ja vastaavat tapahtumat tarjosivat omakustannesarjakuvien tekijöille valtavat markkinat, joilla myydä omia töitään. Omakustanteina julkaistiin sekä parodioita jo olemassaolevista anime- ja mangasarjoista että originaalitöitä. June kun oli seksin kuvaamisen kohdalla varsin kesy, joten sen linjaan ei sopinut läheskään kaikki.

Kolmatta vaihetta, vuodesta 1991 nykypäivään, luonnehtii yaoin popularisointuminen ja valtavirtaistuminen. 90-luvun alussa lukuisat kaupalliset kustantamot ja lehdet alkoivat julkaista yaoita. Yksi menestyneimmistä lehdistä on *BE×BOY*, jonka tarinat keskittyvät seksiin. Ilmiö liittyy 90-luvun lamaan, jonka vuoksi kustantajat halusivat hyödyntää omakustannesarjakuvan parista nousseet piirtäjäkyvyt ja laajan yleisön.

Toma no shinzo, "Thomaksen sydän", on *Poo no ichizokun* ohella Moto Hagion tunnetuimpia sarjoja.

BL menestyy nykyään varsin hyvin verrattuna muihin mangagenreihin, joiden menekkiä talouden taantuma on vähentänyt. Se on myös kustantajien kannalta jossain määrin tuottavampi kuin muut genret. Merkillepantavaa on, että yaoita ei julkaista pelkästään sille omistatuneissa lehdissä, vaan myös muissa naisille ja tytöille suunnatuissa mangalehdissä. Homoeroottista kuvastoa ei siis ole enää rajattu siististi omalle alueelleen, vaan siihen voi törmätä lähes kaikessa naisille suunnatussa populaarikulttuurissa. Miesten välistä lempeä käsittelevät teemat ovat olleet suosittuja näytellyissä elokuvissa, ja poikabändienkin markkinoinnissa käytetään avoimesti homoeroottiikkaa.

Mutta miksi sitä sitten luetaan?

Yaoin erityinen ominaisuus on se, että se on naisten naisille tekemää viihdettä, oli se pornografista tai ei; yaoilla on vain vähän yhteyksiä japanilaiseen miehille suunnattuun sarjakuvaan ja homopornoon. Miesten homo-

pornomangassa seksiä harrastavien miesten ikä- ja valtaerosta tehdään eroottinen elementti, kun taas yaoissa seme-uke-suhde on vain osa tarinan rakennetta. Lisäksi miesten pornomangassa kiinnitetään paljon huomiota penikseen, sen kokoon ja potenssiin riippumatta siitä, onko osapuolina kaksi miestä vai mies ja nainen. Miesten homopornomanga muistuttaakin oikeastaan enemmän heteropornoa kuin yaoita.

Nimenomaan yaoin luonne naistenviihteenä on hämmäntänyt sekä länsimaisia kuin japanilaisiakin tutkijoita. Yaoin suosiota on yritetty selittää niin psykoanalyttisillä kuin sosiologisillakin pohdintoilla. Psykoanalyttisten selitysten mukaan japanilaisessa kulttuurissa naisten seksuaalisuus ja itsenäisyys on tukahdutettu siten, että naiset haluavat tarinoissa heijastaa seksuaaliset halunsa miestoimijaan; sosiologiset pohdinnat puolestaan ovat väittäneet, että japanilaisen kulttuurin seksistisyys ja mieskeskeisyys ei tarjoa naisille mahdollisuutta tasa-arvoiseen suhteeseen miehen kanssa, vaan ohjaa heidät fantasioimaan homoromantiikasta. Yaoita on luonnehdittu oireeksi peniskateudesta, naisten tyytymättömyydeksi

japanilaisiin miehiin, naisvihaisen yhteiskunnan aiheuttamaksi patologiaksi ja naisten koston sukupuolitettulle valtajärjestelmälle.

Suurin osa selityksistä perustuu siihen oletukseen, että tasa-arvoisessa ja ei-seksistisessä kulttuurissa nainen aivan luonnostaan olisi kiinnostunut vain heteroseksuaalisista fantasioista, ja että naisen homoeroottiset fantasiat olisivat merkki jonkinlaisesta yksilöllisestä tai yhteiskunnallisesta häiriötilasta. Tällainen oletus väheksyy naisen halua ja mielihyvää - ja luonnollisesti yaoi-genreä ja sen vaikuttavuutta.

Yaoita on myös arvosteltu siitä, että keskittymällä puhtaasti miespuolisiin hahmoihin se ei kyseenalaista japanilaisen yhteiskunnan sukupuolijärjestystä, jossa naiselle on varattu varsin tiukkaan rajattu paikka. Yaoita on jopa moitittu homofobiseksi: esimerkiksi homoaktivisti **Masaki Satoo** kirjoitti vuonna 1992 esseen *Yaoi nante shinde shimaeba ii* - "Kuolema yaoille". Satoo syytti yaoita tuottavia ja kuluttavia naisia homomiesten hyväksikäytöstä omissa itsetyydytysfantasioihinsa. Naisvihaiseksi yaoita on väitetty sillä perusteella, että se esittää miesten väliset suhteet epärealistisessa, idealisoidussa muodossa ja rajaa naishahmot ulos keskeisistä rooleista. Yaoin maailmassa on vain miehiä, joiden välillä ei ole sellaista yhteiskunnallista epätasa-arvon painolastia kuin miesten ja naisten välillä. Toisaalta juuri tämä asetelma mahdollistaa lukijalle nautinnon: siinä kielletty lempi yhdistyy miehelle annettuihin mahdollisuuksiin rikkoa sallitun ja kielletyn väliset rajat.

Japanilaisessa kulttuurissa miehen ja naisen välinen suhde ei voi perustua pelkästään seksille, rakkaudelle ja romantiikalle, sillä miehen ja naisen suhteeseen liittyy velvollisuuksien ja riippuvuuksien verkko. Ihanteellisen miehen ja naisen suhteen on päätyttävä avioliittoon ja syntyviin lapsiin, jotka ovat yksi lenkki menneisyyteen ulottuvassa suvun jäsenten ketjussa. Lisäksi avioliitto on roolipeli, jossa mies pelaa elättäjää, jonka kaiken ajan työ vie, ja nainen kodin hengetärtä, joka hoitaa lapset ja tottuu siihen, että näkee miestään vain aamuisin ja iltaisin. Avioliitto ei myöskään ole seksuaalisen himon leikkikenttä, vaan paikka, jossa nainen alkaa määrittää

Aimai

Fujoshiileisö on suhteellisen marginaalinen kuluttajaryhmä, mutta kustantajilta ei ole jäänyt huomaamatta, että tiettyjen mangasarjojen suosio oli suurempi kuin toisten. Yli vuosikymmen sitten huomattiin, että näissä sarjoissa oli keskimääräistä enemmän tietyntyyppisiä elementtejä: kaksi poikaa ajautuu jatkuvasti riitoihin keskenään eikä voi sietää toisiaan; poika A pitää tulieluisesittä poikaa B kilpakumppaninaan, vaikka B tuskin edes huomaa häntä...

Tällaiset elementit eivät ole mitenkään harvinaisia shounensarjoissa, kuten *Narutossa*, *Prince of Tennisissä* ja *Gundam Wingissä*. Ne ruokkivat tyttölukijoiden mielikuvitusta ja kasvattavat siten myös sarjan kokonaissuosiota. Niinpä tällaisten elementtien määrää päätettiin lisätä - tässä on kunnostautunut etenkin Shounen Jump. Niitä kutsutaan nimellä aimai; ne ovat slash-fictionin sekä yaidoojishien ja -fanitaiteen polttoainetta. Mutta kuten sanottu, fujosheja on monenlaisia: poikalukijoiden lisäksi myös monet fujoshit kun ovat sitä mieltä, että hyviä sarjoja pilataan usein turhalla aimai-fanservicellä. Parittajafujoshit taas ovat tästä vain riemuissaan.

Esimerkiksi *Death Note* legendaariset käsiraudat ovat selkeää aimaita, samaten Fakian ja Mython suhde *Princess Tutun* alkupuolella. Shounenkliseiden murtamisessa kunnostautuneessa *Neon Genesis Evangelionissa* taas koko Kaworun hahmoa voidaan pitää aimai-parodiaa.

ensisijaisesti äidiksi, jopa siinä määrin, että hän alkaa huolehtia äidin tavoin miehestään.

Heteroromanttisissa mangoissa rakkauden tielle asettuvatkin yleensä parille asetetut velvollisuudet hankalaine sukulaisineen, järjestettyine treffeineen ja pätevyys vaatimuksineen. Esimerkiksi **Rumiko Takahashin** sarja *Maison Ikkoku* kuvaa näitä velvoitteita kipeästi: tarinan rakastavaiset eivät voi saada toisiaan, ennen kuin miespäähenkilö on hankkinut koulutuksen, työpaikan ja omaisuutta avioelämää varten.

Yaoin maailma on arkipäiväisistä velvoitteista vapaa, ja perustuu rakkaudelle, kiintymykselle ja seksuaaliselle vetovoimalle, ilman vaatimuksia paikoilleen asettumisesta ja velvollisuuksien täyttämisestä. Suhde kehittyä ja jatkuu ihmisten itsensä ehdoilla. Rakastavien tiellä olevat esteet ovat aina tavalla tai toisella romanttisia ja traagisia - rakkauden esteenä ei koskaan ole äkäinen anoppi tai taloudelliset vaikeudet.

Yaoi ei tietenkään ole irrallaan heteroseksuaalisen suhteen rakenteesta - toteuttavathan yaoi-suhteen osapuolet kuitenkin maskuliinisen ja feminiinisen, passiivisen ja aktiivisen välistä stereotyyppisen heteroista dynamiikkaa. Semen ja uken välinen suhde ei kuitenkaan ole pelkkää heterosuhteen toistoa, vaan suhteessa säilyy ainakin periaatteessa mahdollisuus siitä,

että roolit voisivatkin kääntyä. Siinä missä heterosuhteessa mies ja nainen ovat suljettuja ruumiisiinsa ja niiden mukana rooleihinsa, semen ja uken välisessä suhteessa säilyy mahdollisuus roolinvaihdokseen, tai vähintäänkin uken kehittymiseen semeksi ajan ja useampien rakkaussuhteiden myötä. Lisäksi stereotyyppisellä semen ja uken suhteella voidaan pelaila: kun näennäisen vahva, perinteinen machomies joutuukin päällekkäyvä ja androgynisen bishounenin viettelemäksi, luodaan sekä huumoria, himoa että kutkuttavaa vaihtelua.

Yaoi tarjoaa naisille mahdollisuuden tirkistellä estetisoituja miesruumiita samaan tapaan kuin valtavirtapornon lesboilu tarjoaa miehille tuplannoksen katsottavaa. Lukijan samaistumisen ja tirkistelyiden sarja ei kuitenkaan noudata yksinkertaisia kaavoja. Yaoin mieshahmot ovat naislukijan samaistumisen ja kaipauksen kohteita siinä mielessä, ettei japanilaisen naisen roolipaine koske mieshahmoa. Toisaalta he ovat eräänlaisia ihanteellisia miehiä, joilta puuttuu todellisten miesten machomentaali-teetti, karvat ja hajut. Yaoi on genrenä oudon pervo tila, jossa miesten välinen romantiikka ja seksuaalisuus on normi, mutta silti nimenomaan naispuolista lukijaa varten rakennettu sellainen. ■

Ayano Yamane on nyky-yaoin huipputekijöitä.